

Αγία Ευγενία: Ένας ... ταπεινός Επίσκοπος!

[/ Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

Σήμερα γιορτάζει μια μεγάλη αγία. Η αγία οσιοπαρθενομάρτυς Ευγενία. Ήταν στα χρόνια του Δεκίου, 3^{ος} αιώνας στα μισά. Στην παλιά Ρώμη. Στην κοσμοκράτειρα Ρώμη. Γιατί μετά είναι και η νέα Ρώμη, η Κωνσταντινούπολη, γι' αυτό το Συνα-ξάρι την αντιδιαστέλλει. Αν και τότε δεν είχε γίνει ακόμη. Λοιπόν. Οι γονείς της ειδωλολάτρες, αλλά καλόκαρδοι και φιλόανθρωποι. Κι η Ευγενία βλαστά-ρι καλό. Δεν ήτο χριστιανή. Αλλά είχε χριστιανική και καλοσυνάτη ψυχή. Έφυγαν οι γονείς της από τη Ρώμη, τους έστειλε ο αυτοκράτορας, τον πατέρα της Φίλιππο, δηλαδή, να γίνει διοικητής στην Αλεξάν-δρεια. Στην πόλη του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Την ένδοξη. Εκεί που άνθισαν τα Γράμματα, οι τέχνες, ο πολιτισμός, και τόσα άλλα. Η Ευγενία, που της άρεσαν τα Γράμματα κι η Φιλοσοφία και οι τέχνες, σπούδασε και ελληνική και λατινική φιλολογία, Φι-λοσοφία και τα υπόλοιπα. Και το μέλλον της προοιωνίζετο καλόν.

Πηγή: <http://pyrography-falideas.blogspot.gr/>

Αλλά ένα βράδυ, καθώς ήτο στο σπίτι του πατέ-ρα της, του έπαρχου, της ήλθε μια φώτιση. Της ήλθε μια θέληση ουράνια. Ντύνεται ανδρικά και φεύγει κρυφά από το σπίτι. Με δυο υπηρέτες αγαπημένους. Πάει στον επίσκοπο και του λέει: «Εγώ θέλω να φύ-γω. Θέλω να γίνω χριστιανός, και θέλω να μονά-σω.» Την έστειλε σ' ένα μοναστήρι, την βάπτισαν και την έκαναν μοναχή, με το όνομα Ευγένιος. Ευ-γένιος η Ευγενία! Ευγένιος! Μάλιστα. Καλού γένους άνθρωπος. Και ήτο όνομα και πράγμα. Πρόκοψε τό-σο πολύ, στο μοναστήρι, που υπερέβη και τους παλαιούς και όλους. Κι είχε τέλειο τρόπο. Ταπείνωση μεγάλη, αγάπη πολλή, εξυπνάδα και σύνεση. Κι όλοι την καμάρωναν. Και τον ταπεινό άνθρωπο και τον άνθρωπο της αγάπης, τον θέλουν όλοι. Κι ο ταπεινός δεν έχει να πέσει από πουθενά, γιατί είναι κάτω απ' όλους και απ' όλα, λέει ο αββάς Ισαάκ ο Σύρος.

Πέθανε ο ηγούμενος και όλων τα βλέμματα εστράφησαν στην Ευγενία. Στον Ευγένιο. «Εσύ κάνεις για ηγούμενος.» Κι άρχισαν να λένε και να λένε και να λένε κι επειδή το 'θελε κι ο Θεός, έγινε ο Ευγένιος ηγούμενος. «Γυναίκα ανδρεία τίς

ευρήσει; Τιμιωτέρα δε εστίν λίθων πολυτελών τοιαύτη», λέει ο μεγάλος Σολομών, που ήξερε καλά από γυναίκες. Λοιπόν. Έγινε ηγούμενος, πρόσφερε πολλά, τον αγαπούσαν όλοι κι ερχόντουσαν από παντού να πάρουν την ευχή του. Τον φθόνησε ο δαίμονας κι ήλθε και μία γυναίκα, που ήταν σκεύος του σατανά.

Και ζήτησε, τάχα, βοήθεια και προσπαθούσε να παρασύρει τον ηγούμενο στην ακολασία και στην αμαρτία. Και σε κάποια στιγμή λέει στον ηγούμενο, στην Ευγενία στην ου-σία, ότι «Έχω κάποιον πόνο στην κοιλιά, και θέλω να τον δείτε, να τον σταυρώσετε.» Ο πονηρός όλα τα σκέπτεται. Κι εκείνη, αγαθή ούσα, πήγε. Αλλά η άλλη αποκαλύφθηκε, τί ήθελε, και τότε έγινε αντρειωμένη η Ευγενία. Ο Ευγένιος. «Όχι τέτοια, κυρά μου,» της λέει. «Να πας στο καλό και φύγε από εδώ, μη σε πετάξω έξω.» Τί κάνει! «Γυναίκα ανδρεία τίς ευρήσει;» Κι εκείνη εκδικήθηκε. Πιάνει και στέλλει στον έπαρχο μια γραφή. Και λέει: «Ο τάδε ηγούμενος, στο τάδε μοναστήρι, καλοπιάνει τις γυναίκες, τις θωπεύει τις γυναίκες και μετά μάς παρασέρνει στο κακό και μας χαλάει τη ζωή.» Ψέματα!

Παίρνει, λοιπόν, την επιστολή ο έπαρχος, ο πατέρας της, που την είχε χάσει, και τί κάνει η Θεία Πρόνοια; Παίρνει, λοιπόν, και διατάσσει να φέρουν δεμένους και τους πατέρες, γιατί κατηγορούσε και τους καλόγερους, η κυρία, Μελανθία, πώς ελέγετο, τέλος πάντων, λοιπόν, και τον ηγούμενο. Και αποφάσισε να τους δικάσει ο έπαρχος. Ήταν καλός εκείνος. Ειδωλολάτρης, όμως. Και δίκασε ο έπαρχος ο ίδιος, τα παιδιά του, η γυναίκα του, οι υπηρέτες του, ήταν όλοι μαζί. Μια φαμελιά. Δίκαιοι άνθρωποι. Ήλθε η ώρα, λοιπόν, να καταθέσει και η κατήγορος. Και έλεγε και τί δεν έλεγε. Για τον ηγούμενο, για τους καλόγερους, όλα ψέματα.

Φοβερά ψέματα, όμως, που μπορούσαν να πείσουν τους ανθρώπους. Και τους πιο συνετούς. Και τότε η αγία δεν άντεξε άλλο, ο ηγούμενος Ευγένιος, και αποκαλύπτει πως ήταν γυναίκα! Βγάζει τα ενδύματά της από τη μέση και πάνω και λέει: «Ορίστε, ποιός είναι ο Ευγένιος. Ορίστε, ποιός είναι ο ηγούμενος.» Και λέει: «Δεν θα το έκανα, θα δεχόμουνα αυτό τον αγώνα, αλλά δεν θέλω οι άνθρωποι να περιφρονούν και να κατηγορούν το μοναχικό σχήμα, που είναι το σχήμα των αγγέλων. Το σχήμα του Χριστού. Γι' αυτό έχασα το στεφάνι, για να τιμήσω το σχήμα το μοναχικό.»

Γι' αυτό να προσέχουμε. Να μην ιεροκατηγορούμε. Είναι πολύ φοβερό αυτό. «Και να», λέει, «ο έπαρχος, ο δικαστής, είναι ο πατέρας μου. Δίπλα η μάνα μου. Τα παιδιά, οι άλλοι δικαστές, τ' αδέρφια μου. Και οι υπηρέτες οι φίλοι μου.» Όταν τ' άκουσε αυτά ο Φίλιππος ο έπαρχος, συγκλονίστηκε. Έμεινε άφωνος για ώρα πολλή. Καταδίκασαν, τότε, την κατήγορο, για όλα τα ασύστολα ψεύδη και τα υπόλοιπα, την έδιωξαν, πήγε στο σπίτι αυτή, δεν μπόρεσε να χωνέψει ότι έπαθε τέτοια ζημιά, αλλά δεν ήθελε ούτε και να μετανοήσει και τότε ο Κύριος, μ' ένα αστροπελέκι, την

έστειλε αλλού. Μπορεί να ήταν για καλό της αυτό. Λοιπόν.

Και βαπτίζεται ο Φίλιππος, ο έπαρχος, ο πατέρας της αγίας Ευγενίας, και η οικογένειά του όλη. Και έλαμψε ο άνθρωπος. Έλαμψε. Η Ευγενίτσα έμεινε στο σπίτι της. Κοντά στη μανούλα της, στον πατέρα της. Τί κάνει η Θεία Πρόνοια! Για δέκα χρόνια. Και ύστερα παρέδωσε την εξουσία, αφού βοήθησε αμέτρητους ο Φίλιππος, και έγινε επίσκοπος στην Αλεξάνδρεια. Και τότε πρόσφερε τόσα πολλά, περισσότερα και από πριν, ως έπαρχος. Οι ειδωλολάτρες, όμως, υποκινούμενοι από τον διάδοχό του, που ήταν κακός άνθρωπος, όρμησαν, μια μέρα, στην εκκλησία που λειτουργούσε και τον κατέσφαξαν μέσα στο άγιο θυσιαστήριο. Τον πατέρα της αγίας Ευγενίας, τον Φίλιππο. Και έγινε ιερομάρτυρας. Άγιος. Κι ύστερα, η μάνα της και τα άλλα παιδιά και οι δούλοι, μαζί με την Ευγενία, έφυγαν για τη Ρώμη. Το πατρικό τους σπίτι.

Και πήγαν εκεί. Πάλι διωγμός, από τους επόμενους αυτοκράτορες, τον Αυρηλιανό και Γαλλιηνό. Είχαν βγάλει τέτοια φοβερά διατάγματα, όποιος και μόνο να έλεγε ότι είναι χριστιανός ή να έκανε κάποιο σημείο και να έδειχνε αυτή την ιδιότητα, τον πήγαιναν στο δικαστήριο, κι αν δεν άλλαζε, τον έστελλαν στον άγιο Πέτρο. Κάλεσαν και την αγία Ευγενία. Εκείνη δεν άλλαζε. Ούτε η μάνα της ούτε τ' αδέλφια της. Και λοιπόν, επειδή αυτή την είδαν πιο αντρειωμένη και πιο θαρραλέα, ήταν θαρραλέα, το απέδειξε, άλλωστε, την πήραν χωριστά και την υπέβαλαν στα μεγαλύτερα μαρτύρια και βασανιστήρια. Της έδεσαν μια πέτρα και την πέταξαν στη θάλασσα να εξαφανιστεί. Άγγελος Κυρίου έλυσε την πέτρα, έβγαλε στην επιφάνεια την αγία κι ήλθε στην πόλη, στον έπαρχο και στους λοιπούς.

Εκείνοι ξαφνιάστηκαν και φοβήθηκαν. Δεν ήξεραν τι να κάμουν. Και ύστερα, στη συνέχεια, την έβαλαν σε καμίνι πυρακτωμένο. Και η αγία βγήκε κι από εκεί σώα και αβλαβής. Σαν τους Τρεις Παίδες εν τη Καμίνω. Και ύστερα την έριξαν στη φυλακή και την άφησαν να πεθάνει από την πείνα. «Εν πείνη και δίψη», που θα έλεγε κι ο μέγας απόστολος Παύλος. Αλλά άγγελος Κυρίου της έφερνε τροφή κάθε μέρα. Αυτή είναι η Θεία Πρόνοια. Κι όταν πιστεύουμε, δεν φοβούμεθα τίποτε. Αυτό είχαν καταλάβει οι άγιοι και οι μάρτυρες και άφηναν τον εαυτό τους και τους άλλους στον Χριστό και Θεό μας. Και γινόντουσαν μάρτυρες και άγιοι. Οικήτορες του Παραδείσου. Και αφού είδαν, λοιπόν, πως δεν γίνεται τίποτα, την έβγαλαν από τη φυλακή, την απείλησαν, την βασάνισαν, αλλά εκείνη ήταν άφοβη και αντρειωμένη. Και στο τέλος την αποκεφάλισαν. Και την έστειλαν κοντά στον ιερομάρτυρα πατέρα της και στους τόσους άλλους της επουρανίου βασιλείας. Και στη συνέχεια μαρτύρησε και η μητέρα της και οι υπηρέτες και τ' αδέλφια της όλα.

(Αρχιμ. Ανανίας Κουστένης, Χειμερινό Συναξάρι, τ. Α' εκδ. Ακτή, σ. 94-99)